

gebergte beuwt van Vlaanderen, z'n
mensen zal rhudden, en z'n knellende
stemmen over Vlaanderen luidend donderen,
zijn recht zal eischen; en dan ook zal er
een dag rijzen, waarop het Vlaamische
volk, in z'n recht hersteld, z'n gest-
gegruind voor alle vrede onsrind, mit
gehuurd door vrede vanslaanen,
zich vrij zal kunnen onkwamen; en
dan zal een Vlaanderen verrisen, diep-
godsdienstig als geen een, dat, door z'n
zelfstandigheid, z'n kunst, z'n roem, niet
zal moeten berouwen staan door het
vermijde oude Vlaanderenland!

hij

W. J. J.

A.
V. V. K.
V.

Zaterdag 26 November 1916.

Hoe knippen knippen de menschen ure
voort, knippen nog als knippen, en die
dagen! ze knippen hun eensomig-einder
blozen slakkenfang. Wat al tijd heb
ik gehad om zoo wut te overwegen, gedre-
mde mijne drie dagen, zwaer als lood en
als beladen met zwaer dreigende wolken,
van "zijn zijn". En om den tijd wut knippen
te doen voort knippen, dacht ik in om een
lang, al knippen mijn loof, loom en gwaer
zich in het knippen knippen.

En de dring binnen in Vlaanderen...
in "Vlaamse volk": Helaas! goud en
harder strijd nog voortwaarden? Helaas!
onze vlaamse kampen gouden zich knippen
gouden breiden veroveren ^{zonder} de bestijning
van den einduitslag. Helaas! nog en
hoevele jaren! voor dat het recht zou
gegeven....

En de vrede mij of of de vlaamse volk,
die knippen knippen knippen knippen in de
stads leijes, de overaliden, die en de
mijwanden der crade moeten wroeten, en zoo
in hun leven wut knippen in een greif, de land.
Dauwert, die in vrede knippen knippen knippen
opstaan en gouden knippen op het land om
gouden, gouden knippen knippen knippen, knippen
ze al jaren dan en nog jaren lang gouden
den, effeij alle wut, dat knippen knippen knippen

een, krijds larmet, voor hen, voor het behoud
van hun vrijheid door den god-dienst en hun taal.
En ik twijfelde gear of wil iets van al het
gedane tot hen werd overgedragen! - - -
Maar hoor! & hoir nu! - - - De school is uit.
juigend hoor ik de bengel's over straat hollen,
- - - Och! zalige balsam op 'n roesig hart! - - -
Ze zingen een echt Vlaamsch lied! "De schelde,"
En 'u zegge dan in mij zelf dat er toch reeds
wat vrucht van zelfbewustheid in & voldaan-
te smaken is, dat welkeets, met d' hulpe
Gods zal opflakken als een vrijheids vier,
over & heel Vlaenderland, het zal verlichten,
en kaarten door zijne weldadige warmte.
En, verlicht, leyd het ik & uwer hoofd
nederzigen, om wat te knichten en te dommenen.

V. $\frac{A}{r \cdot R}$
r.

een half meter lang, de lengte van
mijn knop, er was een ^{groot} knop op mijn
'k stek mijn vinger, en 'k draak mijn
vinger, een half meter lang, voor een
knop, want als ik iets doe, moet het
goed gedaan.

Om te zien of mijn knop er goed op staat
prok ik er een goed met mijn vingers
aan, maar hij en verveerd geen pijn,
dus -----

En 'k beriep hier alle kleermakers van
wereld, dat er nog geen een onder hen
een knop zou vest of de breuk geflyp-
teft als ik, en 'k bin overtuigd de
weddingchap te winnen want -- ze
zijn al te gierig met hun draad.

W. F. J. J.

A.
V. V. N.
V.

Vrijdag 18 December 1916.

15 Huiskomst voor de Kerk.

Eindelijk! ... Dien langen moessigen
weg, vol bezaaid met eenzaamheid, lag
nu achter den rug ... Hij was 't huis!
Een onbetreffbaar gewaal betroof hem,
gemangelt, geen uitbundige vreugd, toen
hij de deur opende ... Een schreeuw en
'daar lagen vader, moeder, broeder en
zoon in elkanders armen ... Wat een geluk
wat een geluk, wat een gedrukt en geba-
ter waarvoor 't had toch zoo lange
geduurd: die volle maanden ... Wat
veel er niet te worden, wat al gebeurde-
nissen te vertellen.

Ook hij, de 't huiskomst gat door --
een ketting van zalig "dingen" doen,
doorpenderde 'n lijf, en stroom van
geluk overvloedig 'n hart, dat te
klein was om alles te gemeten,
en een woord hij voelde de zaligheid ~~in~~
die eenzame, sombere, bedrukte kerkhof
ontvolgen, en "te huis" aangekomen
te zijn.

W. F. J. J.

A.
v. v. K.
U.

Maandag 1: Januari 1917

Een paar, paar bladen met lij-
ken, is weder verzonden in den
kruidtuin van Kanton en gewest,
1917 is het komen aflösen in zijne
moedige taak en van den ersten dag
aan reeds heeft het zijn vrucht van
dooden opgevoeren.

Hoe lang nog zullen onze broeders
zonder rusten lijden aan ontberingen?

Hoe lang zullen ze zonder rust
zelf lijden, soms dagen lang in t'wabe
moederen planden? Hoe lang zullen
ze nog het noodig moeten ontberen, ten
voet! te stypden!

Geheime! -- Dit jaar ook ^{omnegele} ~~omnegele~~
van slaan en buid, laat ons zijne
geheimen niet doorgronden... God
alleen, weet het

Wijst

3,5

A.
v. v. K.
U.

Donderdag 14: Januari 1917

"Ik zit hier weder den ersten avond
op ma de vakantie, op mijn kamer!
Hekis mij zoo jl, zoo roevig om het harte,
er mangelt iets, hier alle, zoo drukend
stil, en ginder t' huis, giken we
anders in gezelligen kout rond de
kafel geschaard...
Oh, schoone vakantie-dagen hoe rap
zijt ge verzonden!

En ik dinke me hier gaader in m'n bedde,
meer slapen dien ik niet, met druf-
heid in't harte, doolik met mijn geest rond
ster mijn vaderhuis, 'k benijd t' gheen
van die er in loen, er ik meest daar-
mit! --

Doeh, niet! Weg van mij die ^{exeliege} ~~exeliege~~
drieve, gedachten, t' is het leven:

"Het leven is een tijd volgaan en
kwade dagen. En die tijd moet men vae-
willen of niet, en heeft men soms kwade da-
gen lijn die, daarna volgen er doch
gaede, want, -- nu lijden, komt verbeide."

8

Wijst

Dondag 14^e Januari 1917.

Onze nieuwjaarswondering! 't
Mocht wel iets buitengewoons zijn, en,
werkelijk, 't zou het zijn.

't Was onbegrijpelijk schoon weder:
wilt wonen, met de hand, en de goed-
ge zonne, die haage aan het zware
monnikend de lachten giet.

Langs den vlooven, breiden steunweg, op
bedrijven begreund van vruchtbare
landbouwen, wandelden we geniekend over
docht op een lijns erf! en daar ston-
den voor ons ogzilver - blinkende, hoven
Vlaamken stroom: de Schelde.

Oh! langs de Schelde! Wat zou het
aangenaam zijn op dien stroom te mog-
turen, die ons van Vlaamsens grootske
verleden zou spreken.

We stegen den dijk op, en waagden! Maar
men had gekeurd zonder het water dat
den overigen dag gewellen, en het ^{de aarde} water
doornest hied.

In 't begin was de aap nog al schoon-
doek "pleefel" door giet men al met zijn
beide voeten in een fluske water en de
modder speelde rond, versluisend de
schone zondagsche beugjes - nog
wetschoonen niet, inder dan: een
meer van modder; 't was niet

menkelijk, men woedde, men
pleet, men ploeterde om het went-
en weinig verder en voe konden er
niet meer door! Maar, daar, zie,
aan den rechten kant daar was kans:
een weil - langs daar gaen! En we
brokken er naar toe, maar een afli-
ning versperde ons den weg, doch snood
bruyt hand, en flieks, met de hand
steelmen op den ijeren stijl, klauterend
op den duod, wipten we de weide in.

Maar 't schoonte schouwspel van al:
de Bieder moet er ook over. 't Is niet
mooi die kindery af te maken, ze ziet
ze van hier.

Eindeijk geochten we uit deis meden-
poel, en, vermoed, vult, zwart. Bemond,
Kwamen we liimen, zonder van het
seheone gzecht der Schelde gewotke helden.
We hadden, zonder begruofte, en
pauk en buitengewoon minnigst ge-
kregen: een wonderling, zonder wieg, en
nog nooit te voren gedaan!

W. J. J. J.